

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 753/2015
09.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Г.Г. из Б., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из Б., против туженог СТТЦ Н. из Б., чији је пуномоћник Г.Т., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1217/14 од 13.01.2015. године, у седници одржаној 09.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1217/14 од 13.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 386/13 од 14.02.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди ништавост решења туженог о престанку радног односа и отказу уговора о раду бр. 105/143 од 03.06.2011. године, те да се наложи туженом да тужиоцу исплати новчани износ од 165.900,00 динара на име накнаде штете због изгубљене зараде, са законском затезном каматом почев од 18.11.2013. године до исплате. Ставом другим изреке наложено је тужиоцу да туженом накнади трошкове парничног поступка од 165.000,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1217/14 од 13.01.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на неку другу повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду 22.10.2010. године, којим је засновао радни однос на неодређено време на радном месту управника пијаце. Решењем туженог од 03.06.2011. године тужиоцу је престао радни однос и отказан му је уговор о раду на основу члана 179. тачка 2., 3. и 4. Закона о раду због више учињених тежих повреда радних обавеза предвиђених чланом 11. тачка 1., 5., 6., 7. и 14. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности и члана 28. уговора о раду, а међу побројаним повредама нарочито је означена повреда учињена 05.05.2011. године, којом је тужиоцу стављено на терет да је одузео службени печат овлашћеном лицу у установи.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца, дајући за своје одлуке довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 54/09) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Оспореним решењем тужиоцу је стављено на терет више повреда радних обавеза које су предвиђене чланом 28. уговора о раду (неизвршавање, несавесно, неблаговремено или немарно извршавање радних обавеза) и чланом 11. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених и то: несавесно чување печата, службених списа и података (тачка 14.), незаконито располагање материјалним средствима (тачка 6.), радње које ометају грађане, правна лица и друге странке у остваривању њихових права и интереса у поступку код установе (тачка 7.) и злоупотреба службеног положаја или прекорачење овлашћења (тачка 5.), које је тужилац учинио у периоду од 03.05.2001. до 12.05.2011. године.

Законитост одлуке о престанку радног односа цени у односу на сваку учињену повреду радне обавезе, с тим што је одговорност само за једну од њих довољна да се откаже уговор о раду. Како је утврђено да је тужилац учинио повреду радне обавезе предвиђену чланом 11. став 1. тачка 14. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности, јер је дана 05.05.2011. године, без знања в.д. директора, одузео службени печат и користио га за оверу путних налога и признаница, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења о престанку радног односа и отказу уговора раду.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, чиме је испоштована процедура о отказивању уговора о раду. С обзиром да је тужиоцу законито престао радни однос код туженог, то не постоји ни основ за усвајање тужбеног захтева да се тужени обавезе да тужиоцу накнади штету.

Чланом 20. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених прописано је да запосленом у установи престаје радни однос под условима и на начин утврђен Законом о раду и Законом о радним односима у државним органима, па нису основани наводи ревизије да је постојала обавеза туженог да пре отказивања уговора о раду спроведе дисциплински поступак. Поред тога, околност да не постоји правноснажна осуђујућа кривична пресуда не искључује дисциплинску одговорност тужиоца, будући да радње које немају сва обележја кривичног дела могу представљати повреду радне обавезе и на основу њих се може изрећи мера престанка радног односа, што је у конкретном случају и учињено.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**